

Meditacions: Divendres de la sisena setmana de Pasqua

Reflexió per meditar divendres de la sisena setmana de Pasqua. Els temes proposats són: la joia és un element central de l'experiència cristiana; savi és el que sap les coses de Déu, les experimenta i les viu; el do de saviesa omple de gust la nostra vida.

A LA NIT de Pasqua l'Església canta el Pregó Pasqual, expressió de l'alegria per la victòria de Jesucrist: «Exultin de joia tots els àngels del cel... Que la terra també s'ompli d'alegria, il·luminada i radiant de la claror... Que el cant joiós de tot el poble ressoni en aquesta sagrada nau». Després dels dies tristos i dolorosos de la Passió, els apòstols van recuperar l'alegria en contemplar el rostre del Ressuscitat. A l'últim sopar Crist els havia advertit: «Vosaltres us entristireu, però la vostra tristesa es convertirà en alegria (...). Us tornaré a veure, el vostre cor s'alegrarà, amb una alegria que ningú no us podrà prendre» (Jn 16, 20-23). Tot i haver fallat greument l'amor del seu Mestre, Jesús no els va deixar tancats en la desgràcia. Va tornar a sortir als camins, «disfressat de foraster»^[1], a la recerca dels seus deixebles.

Certament, l'alegria és una aspiració gravada al nostre ésser. «El nostre cor cerca l'alegria profunda, plena i perdurable, que pugui donar gust a l'existència»^[2]. Els deixebles del Senyor sabem que en ell es troba l'alegria que busquem. Aquest és un element central de l'experiència cristiana. Després de la Pentecosta, l'alegria es converteix per a la primera comunitat en un estil de vida, perquè el goig és un fruit de la seva presència. «Cada dia eren constants a assistir unànimement al culte del temple. A casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb joia i senzillesa de cor» (Ac 2, 46).

L'alegria i l'amor van de bracet. «L'home no pot viure sense amor», recordava sant Joan Pau II a l'inici del Pontificat. «Ell roman per a si mateix un ésser incomprendible, la seva vida està privada de sentit si no se li revela l'amor, si no es troba amb l'amor, si no l'experimenta i el fa

propi, si no hi participa vivament»^[3].
L'alegria cristiana neix de saber-se
estimats incondicionalment per Déu.
Ell ens acull, ens accepta i ens estima
tal com som. Aquest amor personal
sosté una alegria que res ni ningú no
ens pot treure (cf. *Jn* 16, 23). El
Senyor ens diu, des del començament
de la nostra vida: «Jo vull que siguis;
és bo, molt bo que existeixis... Que
meravellós que tu estiguis al món»^[4].

«Per tant, germans, estigueu alegres
en el Senyor, no en el món»,
aconsellava sant Agustí. «És a dir,
alegreu-vos en la veritat, no en la
iniquitat; alegreu-vos amb
l'esperança de l'eternitat, no amb les
flors de la vanitat. Alegreu-vos de tal
manera que, sigui quina sigui la
situació en què us trobeu, tingueu
present que el Senyor és a prop; res
no us preocupi»^[5].

COMENÇA avui el pietós costum del Decenari a l'Esperit Sant, que ens prepara per a la Solemnitat de Pentecosta. En una invocació litúrgica demanem a Déu que, amb la llum del Paràclit, ens concedeixi «conèixer les coses rectes i gaudir sempre dels seus consols divins». Entre saviesa i alegria hi ha també un vincle estret. El primer i més gran dels dons de l'Esperit Sant és el do de saviesa, que ens dona un coneixement profund del misteri de Déu, un saber nou i ple de caritat, amb què «l'ànima adquireix familiaritat, per dir-ho així, amb les coses divines»^[6]. La saviesa és «un cert sabor de Déu»^[7], un gust per allò espiritual, que ens atorga a més una capacitat nova de «jutjar les coses humanes segons la mesura de Déu»^[8].

En efecte, llegim a la Sagrada Escriptura: «Per això vaig pregar a Déu, i ell em donà l'enteniment, vaig

invocar-lo i em vingué l'esperit de Saviesa. La prefereixo a ceptres i trons, i al seu costat tinc la riquesa per no res. Ni tan sols la puc comparar a les pedres precioses, perquè al seu davant tot l'or del món és un grapat de sorra, i la plata no valdria més que el fang» (Sv 7, 7-9). Els antics buscaven la pedra filosofal, que tenia poders màgics i tot ho convertia en or. El do de saviesa és molt més que aquesta inexistent pedra que augurava tanta felicitat, ja que ens ensenya a mirar la realitat des de dins, contemplant-la amb els ulls de Déu. «El veritable savi no és simplement qui sap les coses de Déu, sinó qui les *experimenta* i les viu»^[9]. Els sants ens donen exemple d'aquesta saviesa joiosa. Seguint les seves petjades aprenem a impregnar amb la llum de la saviesa tota la vida: les vivències, els sentiments, els somnis i els projectes.

El do de saviesa «en fer-nos conèixer Déu i gustar-lo, ens deixa en condicions de poder judicar amb veritat sobre les situacions i les coses d'aquesta vida. (...) No és que el cristià no s'adoni de tot allò que hi ha de bo en la humanitat, que no apreciï les alegries netes, que no participa en els afanys i ideals terrenals. Al contrari, sent tot això des dels racons més recòndits de l'ànima, i ho comparteix i ho viu amb una profunditat especial, ja que coneix millor que cap home les profunditats de l'esperit humà»^[10]. La saviesa ens introdueix al significat profund de la realitat, de la mateixa història. Superem amb ella la superfície de les coses i dels esdeveniments, per bussejar en el sentit últim de tot el que passa.

SANT PAU va romandre a Corint predicant la paraula de Déu durant molt de temps, perquè en una visió el Senyor li va dir: «No tinguis por; continua parlant, no callis. Jo soc amb tu, i ningú no et posarà la mà al damunt» (Ac 18, 9-10). La fermesa de la fe i del testimoniatge de Pau —com de la resta dels deixebles— es va recolzar en la convicció que el Senyor, que coneix tots els cors i totes les coses, estava al seu costat, cuidant-lo amb amor.

«No callis». La saviesa ens ensenya «a sentir amb el cor de Déu, a parlar amb les paraules de Déu». No és fruit de l'estudi, ni sorgeix per una bona disposició intel·lectual. És un do gratuït del *dolç Hoste de l'ànima*, amb el qual descobrim la bondat i grandesa del Senyor, que omple de *gust* la nostra vida perquè ens convertim en «sal de la terra» (Mt 5, 13). El cor del «savi» té el gust de Déu, en ell tot ens parla de Déu, de

manera que es converteix per als altres en un testimoni bonic i vital del seu amor.

Al Primer Llibre dels Reis es narra que, als inicis del seu regnat, Salomó va tenir un somni. Déu el va animar a demanar-li un regal: «Demana'm què vols que et doni» (1 Re 3, 5.9). A aquest requeriment diví el rei li va respondre: «Concedeix al teu servent que tingui enteniment per a poder jutjar el teu poble i discernir entre el bé i el mal». Va ser molt grat als ulls de Déu que Salomó li hagués demanat saviesa, com el més gran de tots els tresors. Prenent exemple del rei savi ens podem adreçar a Crist amb aquestes paraules de Sant Ambròs: «Ensenya'm les paraules riques de saviesa, perquè tu ets la Saviesa! Obre el meu cor, tu, que has obert el llibre. Tu obres aquesta porta que és al cel, car tu ets la Porta! Qui s'introdueixi a través teu, tindrà el Regne etern; qui entri a través teu,

no s'enganyarà, ja que no es pot equivocar qui ha entrat a l'estada de la Veritat»^[11].

Maria és *Causa de la nostra alegria i Seu de la Saviesa*. A Ella li demanem que ens doni la gràcia de saber mirar-ho tot amb els ulls alegres de Déu.

---

^[1] Cf. J.M. Ibañez-Langlois, *Libro de la Pasión*: «Jesús pero qué enamorado ha salido a los caminos en busca de apariciones disfrazado de forastero».

^[2] Benet XVI, *Missatge per la XXVII Jornada Mundial de la Joventut* (2012).

^[3] Sant Joan Pau II, *Redemptor hominis*, núm. 10.

[4] J. Pieper, *Las virtudes fundamentales*. Cf. Gn 1,31.

[5] Sant Agustí, *Sermó «Estigueu sempre alegres en el Senyor»*, PL 38, 933-935 (Litúrgia de les Hores del 26 de maig).

[6] Sant Joan Pau II, *Catequesi sobre el Credo*, 9-04-1989.

[7] Sant Tomàs, *Summa Teològica II-II*, q.45, a. 2, ad. 1.

[8] Sant Joan Pau II, *Catequesi sobre el Credo*, 9-04-1989.

[9] Sant Joan Pau II, *Catequesi sobre el Credo*, 9-04-1989.

[10] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 133.

[11] Sant Ambròs, *Comentari al Salm 118*, 1.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-divendres-de-la-sisena-
setmana-de-pasqua/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-divendres-de-la-sisena-setmana-de-pasqua/) (01/04/2026)